

VEÏNS I VEÏNES: **Enric Marimon i Padró**

Membre d'una família guinardorenca molt antiga, va escriure un llibre titulat: Parlem del Guinardó

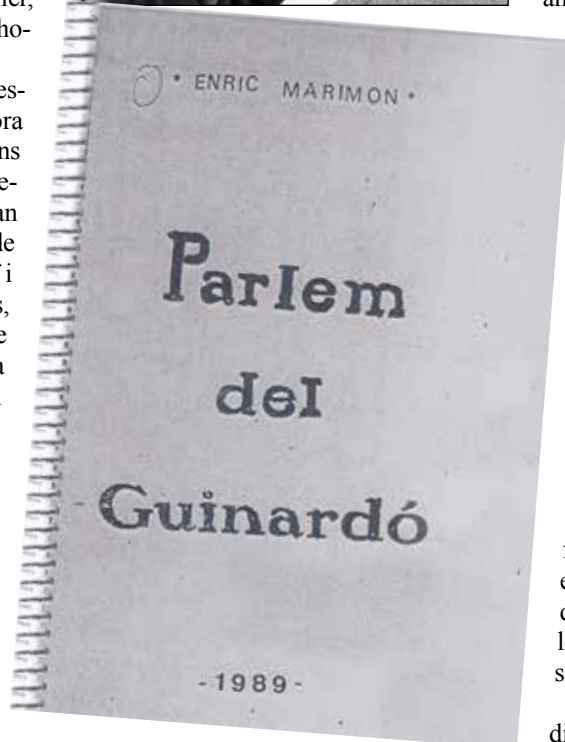
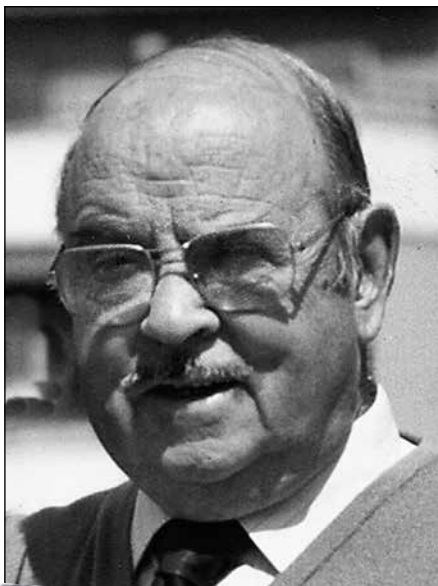
La família d'Enric Marimon és una de les més antigues del barri del Guinardó. El seu pare, en **Tomàs Marimon**, vivia a baix de tot de l'avinguda Mare de Déu de Montserrat, arribant al passeig de Maragall. Va ser membre de la primera junta de l'Associació de Propietaris i Veïns del Guinardó, aquella que primer es va reunir en el castell de Mascaró i després va passar a tenir la seu en el mas Guinardó.

Tomàs Marimon era un bon constructor. Com que els marroquins no sabien fer la volta catalana i no podien acabar la Gran Mesquita, van venir a Barcelona a contractar persones que coneguessin aquesta tècnica i se'l van endur a treballar al Marroc, on es va traslladar juntament amb la seva dona i el seu fill. Van viure-hi durant tres o quatre anys i allà va morir la seva muller, mare del nostre protagonista, que aleshores comptava vuit anys.

L'**Enric Marimon** va néixer 21 de desembre de 1914, circumstancialment fora del Guinardó (els seus pares passaven uns dies a casa d'un familiar), però va viure-hi pràcticament tota la seva vida. Quan es va casar va anar a residir al carrer de Varsòvia, entre els carrers del Telègraf i de la Bisbal, on s'hi va estar molts anys, fins que hi va morir el 1998. Era prop de la casa del Dr. Gratacòs, al carrer de la Bisbal, número 2, del qual era un bon amic, i on la seva dona hi treballava fent servei domèstic.

Ja de gran, després de la Guerra Civil, va treballar en dues o tres coses al mateix temps, per sobreviure, igual que feien moltes persones de l'època. Va fer de cobrador de la companyia de la llum, de venedor de colònies a granel i de pintor de parets. Gràcies al primer d'aquests oficis va arribar a conèixer molta gent i moltes de les històries del barri que després va traslladar al seu llibre.

Els diumenges donava un cop de mà en la intendència del mas Guinardó, en festes, revetlles, o en celebracions de particulars (comunions i d'altres esdeveniments assenyalats). El Mas era per aquell temps el centre de reunió de moltes persones i famílies dels voltants. L'Enric cantava en els espectacles de cafè-teatre que es muntaven a l'entitat i que rebien el suggeridor nom de *Nidos de Arte*, on el mestre Candel tocava el piano i en Petardo (eloqüent nom que rebia un dels participants en l'obra) explicava històries picantones i de doble sentit sobre alguns veïns del Guinardó. Això sí, no deia mai cap nom, només hi afegia sucoses insinuacions perquè la clientela l'entengués. Hem de pensar que en el Gui-

De dalt a baix, Enric Marimon, la portada del llibre i la caixa on guardava els seus records

nardó d'aleshores tothom es coneixia o era parent d'un o l'altre.

L'ambient del mas Guinardó, amb els anys, va anar canviant i ja no era el lloc entrançable on s'hi anava a trobar els amics. L'Enric Marimon, com que tenia les cames

delicades i li costava molt pujar la rampa que conduïa fins al Mas, va arribar un moment que va deixar d'anar-hi. Quan es va jubilar, va decidir que volia deixar plasmat en un llibre tot allò que coneixia de la història del Guinardó, una tasca que havia reservat en algun lloc situat en el futur per dur-la a terme en algun moment. Va desempolsar una caixa de marqueteria que el seu pare havia comprat en el Marroc, on tenia guardades les fotos antigues que havia anat aconseguint. Va arreglar una vella màquina d'escriure UNDERWOOD i va començar a redactar el seu llibre que de fet va ser el primer i, de moment, l'únic llibre que s'ha escrit sobre la història del barri. Com que no sabia escriure a màquina, ho feia només amb dos dits. Va tardar entre deu i quinze anys en donar-lo per acabat -ens explica el seu fill- ja que constantment hi afegia dades noves i, en conseqüència, havia de refer algunes de les planes o fer-hi afegitons.

Després, duia aquestes planes a alguna persona de la família, que sabés escriure millor el català que no pas ell, i li corregís les faltes d'ortografia. Li va posar per títol *Parlem del Guinardó*, i amb legítim orgull el va ensenyar a tots els veïns, amics i familiars, els quals se'n van fer còpies i així va anar circulant.

Així és com va arribar a les meves mans, el 2011, i la curiositat em va dur a cercar la família de l'escriptor autodidacte, a la fi de conèixer la història de la confecció del curiós llibre. Vaig poder parlar extensament amb l'**Enric Marimon fill** qui, molt amablement, em va donar totes les facilitats del món i al qual agraeixo sincerament la seva col·laboració.

Quan l'Enric Marimon el redactava, em diu el seu fill, la veritat és que la família no donava molta importància a la tasca que el pare duia a terme. Fins i tot la mare li rondinava constantment, tot dient-li que anés en compte amb els noms i les històries que explicava, no fos que tinguessin algun problema. Però en va fer orelles sordes i va continuar fins al final. Sort que no va fer pas cas a la seva dona, sinó no hagués arribat fins a nosaltres un tros de la història més recent del barri del Guinardó.

Quan va fer 80 anys, la família va transcriure el contingut del llibre molt acuradament i va publicar un exemplar en tapa dura com un regal molt especial.

Enric Marimon i Padró va morir al Guinardó el 9 de maig de 1998 a l'edat de 83 anys.

Carme Martín